

ПЪТ КЪМ ВЕЧЕН ЖИВОТ

Гордън Линдзи

ПОТРЕСЕН и опечален забързаният свят спря на 22 ноември 1963 година, защото загуби един от великите си водачи. Тогава президентът на Съединените щати, Джон Ф. Кенеди, беше убит от атентаторски куршум в град Далас. Между тези, които наблюдаваха ужасния спектакъл, беше най-малкият ми син, Денис.

Същия ден сутринта той с още две момчета се качил на малкия червен Фолксваген и тръгнали към летището Далас Лав Фийд. По пътя видели, че часовникът на една страда близо до магистралата показвал малко след единадесет. Това ги накарало да побързат, защото знаели, че скоро президентът ще се приземи със своя голям, реактивен самолет. На летището пристигнали малко преди кацането му. Няколко минути по-късно през портала излязла президентската кола. Едно от момчетата правило снимки от покрива на Фолксвагена. Джон Кенеди погледнал към него, усмихнал се и поздравил тълпата при преминаването на процесията.

Денис и неговите приятели успели да си вземат билети за Март - мястото, където президентът трябвало да говори след един час и нетърпеливо зачакали. Докато били там, забелязали, че един репортер с портативен радиопредавател бягал към мястото, определено за фотографи. В същия момент с пуснати сирени от шосето долетяла кола, която бързо намалила скоростта си, за да вземе завоя. Впечатлен от всичко това Денис започнал да снима с камерата си. Когато погледнал през визьора, бил поразен от онова, което виждал. Президентът лежал повален на земята, а г-жа Кенеди и някакъв мъж стояли наведени над него. Един от фотографите извикал: “Президентът е прострелян!”

Момчетата се качили бързо във Фолксвагена и последвали състезателната кола, която се отправила към болницата. Там на вратите все още не били поставени мъже от секретната служба, това ги улеснило. Те влезли и с присъщото си любопитство последвали забързания репортер до стаята, където бил простреляният президент.

Минута по-късно влязла една медицинска сестра, която отишла към момчетата и ги попитала каква е кръвната им група и дали биха дали кръв за преливане. Денис отговорил, че ще се радва да направи това. Преди сестрата да вземе някакво окончателно решение, лекарите я повикали и й казали, че няма нужда. После съобщили, че президентът е мъртъв. След всичко, което преживели, момчетата тръгнали обратно към училището, където учили. Те били замислени и пътували мълчаливо. Минали отново край същия часовник, който само преди два часа ги беше накарал да побързат, за да станат свидетели на един исторически трагичен спектакъл. Когато пристигнали в Оук Клиф (квартал на Далас), преживели втори съвсем неочакван шок. Последвала улична престрелка, на тротоара имало кръв, а полицаите безумно преследвали някакъв мъж, който убил един от тях. Те бързо го заловили и го отвели в полицията. По-късно било потвърдено, че той е убил президента.

За момчетата този ден беше паметен и мрачен. Попитах Денис какво въздействие е имало това събитие върху него. Той ми отговори много сериозно: **“То ми показва колко кратък е животът и колко изненадващо идва смъртта! Накара ме да осъзная, че дори да имам стотици телохранители, мога да умра в един миг и затова трябва да бъда готов.”**

ИМА ЛИ ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА?

В миналото Йов изговори думите: *“Ако човек умре, ще живее ли отново?”* Подобно на него, човечеството винаги се е питало: Откъде идваме? Къде отиваме? Какво е човешкото предназначение? Ако човек живее отново, какъв ще бъде животът му?

В човешкото сърце има нескрито желание за безсмъртие, което често ни води към мисълта, че смъртта не е краят. Едва ли има народ, който да не вярва в това.

Човекът е най-съвършен от всички създания, които живеят по лицето на земята. Удивително е, че дори и най-низшето животинско царство притежава уникални инстинкти! Ето един пример, който ще ви убеди в правотата на казаното. Поставете един пощенски гълъб в запечатана кутия и го транспортирайте на далечно разстояние, където никога преди това не е бил. Какво става, когато той се освободи? Гълъбът се издига във въздуха, прави няколко кръга, за да установи местоположението си и директно полита към дома си. Възможно ли е инстинктът да го води безопасно до това място? Примерът ни убеждава, че е възможно. Тогава съвсем логично бихме си задали следния въпрос: *“Възможно ли е чувството, което е в нас и ни води към Бог, да ни лъже? Колко по-ценни сме ние от една птица!”* Ето какво се казва в Матей 10:29-31: *“Не се ли продават две врабчета за един асарий? И пак нито едно от тях няма да падне на земята без волята на вашия Отец. А на вас и космите на главата са всички преброени. И така, не се бойте: вие сте по-ценни от много врабчета.”*

Природата е невероятно чудо, което ни показва колко е велик нейният Творец! Нека вземем едно пшенично зърно. Попаднало в земята, то получава живот и се възпроизвежда многократно. Разбира се, човекът е много по-ценен от него, защото може да познае истината и Божията сила, която дава живот.

Садукееите отрекоха, че има възкресение. *“А Исус в отговор им каза: Заблуждавате се, като не познавате Писанията, нито Божията сила. А за възкресението на мъртвите не сте ли чели онова, което ви е говорено от Бога, който казва: “Аз Съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов?” Той не е Бог на мъртвите, а на живите”* (Матей 22:29, 31-32).

Да, ти и аз имаме една прекрасна възможност точно тук, на земята. От нас зависи дали нашето съществуване ще бъде щастливо. Преди да разберем коя е тази възможност, нека си отговорим на следващия въпрос: *“Кой е Бог?”*

КОЙ Е БОГ?

Почти всеки вярва в някаква по-висша сила или върховно същество и извиква към тях в час на беда или изпитание. Разумът му подсказва, че има Бог.

Всяко следствие изисква да има причина. Творенията свидетелстват, че има Творец, философите и учените разнищват Неговите безкрайно велики дела. Те са установили, че във вселената има ред и замисъл, който се дължи на неизменими закони. Природата

доказва, че Той е Създател на недостижима красота и безгранично разнообразие. Помислете само за билионите снежинки, които падат на земята, между тях няма две съвършено еднакви! Нито науката, нито природата могат да ни открият същността на Бог. Това знание за Него не се дава наготово, то идва чрез четене на Свящото Писание или Библията, където има толкова много мъдрост! Тя ни открива, че Бог е свят и обичащ Баща, който мрази греха. Оттам научаваме, че Той е дух. В миналото много хора са мислили погрешно, че виждат Бог в небесата. Те се покланяли на Слънцето, Луната и звездите. Гърците си имали полубогове, мъжки и женски богове и богини. Други пък си представяли Бог като образ на звяр или змия. Това продължило години наред, докато Исус донесъл на човечеството истинско откровение за Него: *“Бог е дух; и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят”* (Йоан 4:24).

Господ е дух и може да бъде навсякъде по едно и също време. Няма граници за Неговата сила. Ние не можем да Го видим с естествените си очи, но знаем, че съществува. Някои хора се опитват да разберат Бог с разума си, но не успяват. Те не могат да проумеят, че Той съществува от началото и е създал света от нищо. Единственият начин да Го познаем е вярата. Един незначителен пример ще ни насочи към това. Ние не виждаме радиовълните, но знаем, че те съществуват и преминават през домовете ни. Можем да ги хванем едва, когато настроим приемника си. Тогава чуваме музика или гласа на водещия, който идва от стотици километри. Въпреки че не виждаме Бог с естествените си очи, чрез вяра знаем, че Той присъства и ни чува, когато се молим. Писанието ни дава увереност: *“И ще Ме потърсите, и ще Ме намерите, като Ме потърсите с цялото си сърце”* (Еремия 29:13).

КАКВО ОТДЕЛЯ ЧОВЕК ОТ БОГ?

Грехът е този, който отделя човек от Бог. Ние не можем да отречем, че той съществува. В това ще се убедим като прочетем вестниците, изпълнени със съобщения за убийства, насилия и престъпления. Тогава ще видим, че има нещо нередно в обществото, където живеем. Достатъчно е да отбележим увеличената малолетна престъпност, хилядите млади жени, които проституират с телата си и държавните институции, препълнени с хора, чиито умове са помрачени, за да достигнем до извода, че има нещо погрешно в този свят.

Грехът не се ограничава в рамките на престъпността и насилието. Обществото се задъхва от никнешното зло. Голяма част от семействата са засегнати от изневерите и пренебреженията. Вълна от извратеност залива света около нас. Както казва Писанието: *“Няма праведен ни един; Защото всички съгрешиха и са лишени от Божиата слава”* (Римляни 3:10,23).

КЪДЕ СЕ РОДИ ГРЕХЪТ?

Често си задаваме въпросите: “Откъде дойде грехът? Винаги ли е бил в света?” За да си отговорим, трябва да се върнем в началото, когато Бог създаде човека и го постави в Едемската градина. Тогава той беше съвършен, без грях и притежаваше силата на избора. Без нея той нямаше да бъде човек, който има право да действа съобразно своя собствен морал. На него му беше дадена свобода да избира дали да се подчинява или не на Божиите заповеди. Всъщност той притежаваше неограничени възможности за изява и развитие. Господ му каза да напълни земята и да я владее (Битие 1:28). Това господство беше дадено

на човека с разбирането, че той ще премине през изпита на послушанието. Уви, Адам избра непослушанието. Бог каза, че то ще донесе смърт и поради това светът се е обърнал в едно огромно гробище, а човешката раса страда. Разочарование, обезверяване, страдание, мизерия и разбити сърца съпътстват цялата ни история до днес. Болестта на греха, наследена от Адам се предава на всички поколения, поради това всеки е грешник. *“Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха - смъртта, и така смъртта премина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха”* (Римляни 5:12).

Грехът е причина хората да не достигат до своето съвършенство и цивилизациите да намират своя край. Сегашното трагично състояние на света, застрашен от атомно унищожение, е красноречиво свидетелство, че човек е твърде далеч от първоначалното си предназначение.

КАКВО Е ГРЯХ?

Това е предпочитанието да изберем собствения път, вместо Божия път, желанието да вършим нашите дела, вместо Господната воля.

Сатана беше съвършено и свято същество, но реши да замести Божията воля със своята и да построи свое царство. Поради това своеволие той падна. Причина за мизерията, в която се намира света днес, е ужасната способност на човек да упражнява сила на свободен избор за задоволяване на собствените си егоистични цели. Въпреки изкуствените спекулации, че съществува “тласък отгоре” в природата и предположението, че процесите на еволюцията след време ще създадат “супер човек”, без Исус пак всички ще загинат. Не трябва да се отнасяме леко към греха, защото той е нарушаване на Божия закон. Порочното естество, което е в нас ни кара да не вземаме греха на сериозно и да се шегуваме с него. Но Исус каза, че от това зло идва всякакъв вид злодеяния: *“Защото отвътре, от сърцето на човеците, излизат лоши мисли, блудства, кражби, убийства, прелюбодеяния, користоловие, злина, коварство, сладострастие, лукавство, богохулство, гордост, безумство. Всички тия зли неща излизат отвътре и оскверняват човека”* (Марк 7:21-23).

Някои казват, че определени грехове не са толкова лоши като останалите. Макар да е вярно, че някои грехове са по-явни от други, всички са смъртоносни. Светът мисли за престъпник и изключително порочен този, който краде или убива, а онзи, който поизмамва, псува, поизлъгва и не отива в затвора, е добър. Но дали греховете са малки или големи, те всички са израз на човешкото паднало естество. Може би най-лукавата опасност, пред която се изправя личността, е чувството, че не е толкова лоша като останалите и затова няма нужда от спасение. Но всъщност неверието в Божията оценка за греха е обида за Неговата истинност. Ако хората не обръщат внимание на Писанията, където се казва, че всички човеци трябва да се покаят, няма да осъзнаят опасността от греха. Човек е склонен да опрощава и извинява себе си като казва, че другите вършат същите, дори и по-лоши неща от него. Грехът има особен ефект, защото улавя хората и става част от тях. Ето какво се казва за Мойсей: *“И предпочете да страда с Божия народ, а не да се наслаждава временно на греха”* (Евреи 11:25). Грехът дава удоволствие за кратко време, но уви идва период, когато той завладява жертвата си и става господар. Ето една забележителна история, която потвърждава това.

Укротител на диви зверове в Лондон отгледал от малка една боа. Той се грижел за нея докато станала огромна и можел да излиза пред публика. В началото всичко вървяло

добре, човекът се забавлявал със змията, а публиката възторжено скандирала. На едно от представленията, както обикновено, боата пълзяла по сцената, при команда се изправяла и се навивала около своя укротител, докато във въздуха оставала да се клати само ужасната ѝ глава. Публиката диво викала, но изведнъж затихнала с ужас. Вик на агония дошъл от змийската грамада. Те чули костите на укротителя как се чупят една по една, докато всичко утихнало и змията станала господар. Каква истинна картина за това, какво прави грехът със своите жертви!

КАКВО СТАВА С ЧОВЕКА, КОЙТО УМИРА В ГРЕХОВЕТЕ СИ?

“Какво става с грешникът, който умира без Исус? Спира ли да съществува? Душата му спи ли, или той е някъде в състояние на съзнание? Има ли такова място като ад?”

Обяснимо е защо необърнатата личност не е особено нетърпелива да приеме перспективата за ада. Но също е ясно, че ако има такова място ситуацията не се променя, независимо дали вярваме в него, или не.

По всеобщо признание предметът за ада е един от най-трудните в Библията. Били Грейъм казва, че обикновено отделя една вечер за дискусия на този предмет по време на походите си. Той обаче добавя, че след това дни наред пристигат много писма до редакторите на вестниците от хора, които спорят “за” и “против” предмета.

Има такива, които учат, че ако има ад, то той не е вечен. Въпреки това трябва да се отбележи, че същата дума, която е използвана да обозначи вечното блаженство на праведните описва и вечността на невярващите.

Има и други, които учат, че тези, които отричат Христос, ще имат втори шанс. По повод на това ще кажем, че ако е истина, то Писанията са странно мълчаливи по този въпрос. От друга страна, те не престават да правят изказвания като: **“Днес е денят за спасение... Днес е приемният час... Днес ако чуете гласа Му!”**

Изглежда очевидно, че има нужда от по-ясно разбиране на това - какво е ад и защо хората отиват там? Някои екстремисти учат, че човек трябва да желае да бъде хвърлен в ада, защото по този начин ще прослави Господ. Разбира се, това е огромна грешка, която представя Бог като маниак, на когото смъртта на грешниците Му доставя удоволствие. Всъщност вярно е противоположното. Исус каза: *“Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, а да има вечен живот”* (Йоан 3:16). Библията ясно учи, че Бог опита всички възможности, включително и даването на Своя Единороден Син, за да бъдат спасени всички.

Нека да обсъдим някои от въпросите, които обикновено се задават за смъртта. Атеизмът поддържа тезата, че човекът умира като животно и това е всичко за него. Този възглед се противопоставя на човешкия инстинкт и на онези, които са преживели и наблюдавали умиращи хора. Самата Библия е много категорична в учението си, че човешкият дух е в съзнание след смъртта. Ето какво казва Исус на крадеца на кръста: **“Днес ще бъдеш с мен в рая”**.

Христос говори за Авраам, Лазар и богаташът, така сякаш бяха в съзнание след смъртта си. Павел също се съгласява с това като казва: *“Вън от тялото, в Господното присъствие”*. Поради липса на място, не можем да цитираме множеството пасажии от Писанието, които ни учат на тази истина. Трябва само да кажем, че доказателството за това е толкова силно и църквата като цяло през всички векове непрекъснато е учила, че хората са в съзнание след смъртта.

Истинският въпрос не е дали мъртвите са в съзнание, но дали са в състояние на нещастие. Много от хората вярват, че има небе за праведните, но не са сигурни какво става с грешниците.

“Може ли Бог да е толкова немилостив към тях и да не ги пусне в небето? Те ще бъдат ли щастливи там с греховете си? Докато са на земята, къде ходят за общение? Обичат ли да са в Божия дом? Намират ли се в молитвените събрания? Радват ли се с останалите, когато други се спасяват? Предпочитат ли общението с грешниците и с хората от света?”

Човешките дела в този свят дават отговор на въпроса: “Къде ще бъде човекът след смъртта?”

Безбожните желаят да бъдат с безбожните, а вярващите в Бог с вярващите. Това е законът на привличане и отблъскване. Той е валиден за този и идващия свят.

Смъртта не променя човешкото естество. Ако човек е обичал злото преди да умре, то ще го привлича и след това. Ако той е обичал общението с изкупените в този свят, ще бъде привлечен към тях и в идващия. Ако грешникът, който умре в греховете си, отиде в присъствието на светиите и изкупените, ще бъде безкрайно нещастен, защото ще се чувства съвсем не на място, в атмосфера на поклонение. По-добре е да бъде с тези, които са като него - нечестиви и несвяти. Затова Исус като говореше с неспасените евреи, които не приемаха думите Му, казваше: *“Аз си отивам; и ще Ме търсите, но в греха си ще умрете. Там, където отивам Аз, вие не можете да дойдете?”* (Йоан 8:21).

Когато човек умре, духът му трябва да отиде някъде. “Къде отива?” Обикновено това, което си прилича, се привлича. Праведните измити в кръвта на Исус са привлечени в царството на праведните. Грешникът е привлечен към царството на грешните и нечестивите. Ако трябваше праведните да отидат в мястото на неспасените, страданието им щеше да е прекомерно. Поради тази причина Бог е установил бездна между грешните и праведните.

Пъкълът е мястото, където отиват неспасените. Законът на привличането тласка онези, които не са умити в кръвта на Христос към мястото на грешните. Така стана и с богаташа, за когото Исус разказа в Лука 15:19-31. Докато живееше на земята, той се обличаше в мораво и висон и доволно се хранеше всеки ден. Не беше престъпник или лош човек в очите на хората. Без съмнение те са го считали за преуспял бизнесмен. Той беше дотолкова зает със своите богатства и светски притежания, че нямаше време да се подготви за бъдещия свят.

Противоположно на него, просякът на име Лазар, който лежеше пред портата му, обсипан с рани и в дрипи, нямаше какво друго да вижда, освен Бог. При смъртта му, ангелите го занесоха до рая.

Богаташът също умря и беше погребан, вероятно с почести, заради положението, което доскоро заемаше. С това приключваше неговата житейска история. Единствено Господ можеше да отвори завесата на отгътанния свят и Той направи това, за да ни покаже, че богаташът отиде в пъкъла. Там той страдаше не от физически пламък, а от огънят на злото, който съществува в местата на тъмнината.

В духовното си състояние богаташът притежаваше способности, отговарящи на тези, които имаше във физическото си тяло. Той можеше да вижда, понеже видя Авраам отдалеч. Можеше да чувства, да чува, да разговаря, да усеща на вкус, имаше и угризения на съвестта. Напразно търсеше начин да изпрати Лазар до петте му братя, за да ги извести да не дойдат и те на това място, където беше той. Някогашният богаташ не изрази никаква надежда да се измъкне, защото имаше голяма бездна между него и обиталището на Лазар.

В основата си пъкълът или адът е място на отделяне от Бог и на изгнание от всичко, което не е добро. Това е място на мощ, дори нещо повече! Описанието, което Писанията дават за ада не носят никаква надежда за бъдещо подобряване на условията там, дори не се загатва подобно нещо.

Какво става с християнина след смъртта? Както отбелязахме, Лазар беше занесен от ангелите в място на успокоение. Христос нарича мястото на праведните - рай. Павел разказва, че е бил в рая или на третото небе и всички неща, които е видял там, са били толкова великолепни, че му е било забранено да ги открива, когато се върне обратно на земята (2 Коринтяни 12:1-4). Книгата Откровение описва новия Йерусалим като бъдещ дом на църквата. Двадесет и първа и двадесет и втора глава посочват, че възможностите на човешкия ум да си представи всичко това, са недостатъчни.

Има два пътя - път на живот и път на смърт. Исус говори за тях в Матей 7:13-14: *“Влезте през тясната порта, защото широка е портата и пространен е пътят, който води към погибел, и мнозина са ония, които минават през тях. Понеже тясна е портата и тесен е пътят, който води към живот, и малцина са ония, които ги намират”*.

Не всички, които изповядват Христос ще влязат в Божието царство, а само онези, които вършат Божиата воля.

“Не всеки, който Ми казва: Господи! Господи!, ще влезе в небесното царство, а който върши волята на Моя Отец, който е на небесата” (Матей 7:21).

КАК МОЖЕ ДА МЕ СПАСИ ХРИСТОС?

Отделихме достатъчно място, за да покажем последствията от греха и техния ефект върху грешника в идващия свят. Човек не може напълно да разбере Христовото място в плана за изкупление, преди да види греха като смъртоносна болест. Само, когато осъзнае разрушителната му сила, ще започне да търси начин да избяга от него.

Единственият път, по който може да направи това е Исус. Той казва: *“Аз съм пътят и истината, и животът; никой не идва при Отца, освен чрез Мен”* (Йоан 14:6).

Хората са опитали всички методи, освен Бог, за да върнат човечеството към съвършенството от Едем, но никой от тях не е имал успех. Човек е паднал, погинал и не може да спаси сам себе си. Единственият изход е да има някой, който може да заплати цената на греха. Слава на Бог, че има Един, Който може да направи това - Господ Исус Христос!

Само Той можа да заплати цената, като се квалифицира да бъде на мястото на грешника.

Как Исус направи това? Като заемеше мястото на грешника, Той трябваше да стане човек и да бъде в човешко подобие. Като побеждаваше изкушението, Той трябваше да бъде изкушаван във всичко, както нас. Като предоставяше цената на изкуплението, Той трябваше да заплати със Собствената си кръв. Както Петър казва: *“Като знаете, че не с преходни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден ви от бащите ви, а със скъпоценната кръв на Христос, като на агне без недостатък и петно”* (1 Петрово 1:18-19).

Тъй като заплатата на греха е смърт, ако Христос трябваше да вземе мястото на грешника, Той трябваше да преживее смъртта му и да умре както него - забравен от Бог.

Христос направи ли всичките тези неща? Да, и повече! Роден от девицата Мария, Исус възмъжа, както и останалите синове на човеците. Когато стана мъж, Той

проповядваше Евангелието, служеше на тези, които се нуждаеха и изцеляваше болните. Като нас беше изкушен във всички сфери, но устоя! Проля кръвта Си и умря на кръста, като откуп за мнозина, а накрая възкръсна отново.

Има някои, които изтръпват при споменаване на Исусовата кръв, която беше необходима, за да се спаси човечеството. Според техните твърдения облагородената им чувствителност не може да приеме такава “кървава религия”. Те не чувстват необходимост някой друг да умре заради тях.

Нека за момент да помислим какво стана през 1940 година, когато нацистките легиони решиха да завладеят Англия. Тогава Франция и по-слабите държави вече бяха паднали. По това време изглеждаше, че всичко е загубено за Англия. Много от хората си мислиха, че нищо не може да я спаси.

Независимо от това се случи нещо, което спаси нацията. Младежите се издигнаха със своите самолети и се сражаваха срещу хитлеристките многобройни въздушни армади, които кръстосваха над Британия по време на опустошителните си мисии. В безнадеждната ситуация младежите изтласкаха назад смъртоносните бомбардировачи и нацията беше спасена. Въпреки това, трябваше да се плати цена. Преди да свърши борбата на Британия, цветът на нейните въздушни сили беше откъснат. Младежите умряха, за да могат да живеят другите. Леко ли се отнесе английският народ към жертвата, която направиха тези смели момчета? Нацията осъзна, че дължи благодарност, която никога не може да се изплати. Уинстън Чърчил е изразил най-добре това със своите безсмъртни думи: **“Никога толкова много, не са дължали толкова много, на толкова малко”**.

Обаче, има едно внушително изключение. Целият свят дължи шанса си за спасение на един Човек - Господ Исус Христос! Той сам срещна врага и победи, когато всички останали не успяха! Чрез Него имаме надежда за спасение! Чрез Неговата пролята кръв имаме прощение на греховете си и опрощение от вечна смърт!

Ние пеем една велика, приканваща песен:

Такъв, какъвто съм без извинение,
Твоята кръв беше пролята за мен.
Ти ме викаш да дойда при Теб,
о, Агне Божие! Идвам! Идвам!

Някои са убедени, че Христос може да ги спаси, но не са сигурни, че Той може да ги опази. Те се страхуват, че някъде по пътя, ще дойде някое изкушение по-голямо от това, което могат да понесат. Отговорът на тези техни притеснения, е, че са спасени по благодат, която ги опазва. Бог е предоставил благодат за целия ни път, ако следваме Христос.

Спомням си, че четох за едно малко момиченце, което дълго пътувало. През деня влакът трябвало да премине през много реки. Видяна от далеч водата винаги събуждала съмнения и страхове в детето, защото не разбрало как може да се прекоси безопасно. Направило му впечатление, че когато приближавали се появявал мост, който безопасно покривал водата и влакът продължавал да се движи. Това се случило няколко пъти. Накрая момиченцето казало с въздишка на облекчение и доверие: “Някой е поставил мостове по целия път”. Така и Христос е поставил мостове за нас по пътя на живота ни.

Спасението е повече от реформация или започване на нов живот. То е едно свръхестествено преживяване, защото няма нищо по-велико от това да бъдеш новороден!

КАКВО ОЗНАЧАВА ДА СИ НОВОРОДЕН?

“Исус в отговор му каза: Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство” (Йоан 3:3).

Никодим, който беше религиозен лидер на Израел, дойде при Исус през нощта и по много високомерен начин призна, че Той може да е пророк. Христос не обърна внимание на това, но стигна до същността на въпроса, като показа на Никодим неговата нужда. Фактът, че фарисеите имаха висока духовна позиция не им осигуряваше влизане в небето. Исус каза на религиозния лидер, че докато не се новороди не може да влезе в Божието царство. Тези думи поразиха и объркаха фарисея. По-късно обаче, става ясно, че Никодим разбра какво имаше предвид Исус. Той рискува позицията си в Синедриона, като отиде с Йосиф от Ариматея и открито поиска тялото на Христос за погребение след Неговото разпятие и смърт.

Новорождението не е реформация, то е трансформация. Човек не се освобождава от греховете си като ги измива с белило, а единствено като бъдат измити с кръвта на Исус. Обръщението подобно на раждането е вълнуващо събитие и може да направи човека способен да влезе в Божието царство. Исус говори за него: *“Истина ви казвам: ако не се обърнете и не станете като децицата, никак няма да влезете в небесното царство”* (Матей 18:3).

Често хората се опитват да направят много неща, когато започнат да се безпокоят за спасението на душата си. Някои намират мир, като спазват закона, но той е безсилен да ги спаси. Писанията заявяват, че *“чрез делата на закона нито едно създание няма да се оправдае пред Него”* (Римляни 3:20).

Други се опитват да придобият спасението, като се отказват от определени лоши навици. Да спреш лошите навици е добро, но да се опитваш да направиш това без Христос, е все едно да се опитваш да унищожил плевелите, като отрязваш върховете им. Корените са там, те отново ще израстват и ще се саморазпространяват, дори много повече от преди. Някои се опитват да бъдат добри, за да придобият спасението. Но човек, обвинен за престъпление, не може да бъде оправдан, като че няма да повтори това. Представете си, че някой изведнъж спре да греши! Може ли да направи подобно нещо със собствените си сили? Не, защото той трябва да даде отчет за вече извършените грехове.

Погрешно някои, които са под осъждение, смятат, че могат да се опитат да правят добро, малко по малко да спрат да съгрешават и по този начин възнамеряват да изработят спасението си. Човек не става по-добър, като намалява броя на греховете си, но като се покае за тях и вярва в Исус. Д. Л. Муди, известен евангелизатор, в една от проповедите си казва:

“Хората идват при мен и ми се противопоставят, защото проповядвам, че Бог може да спаси човек наведнъж. Те ми казват, че трябва да се спаси постепенно, по малко и тогава е в благодат. Това са глупости. Представете си, че някой дойде при мен и каже: “Господин Муди, аз съм в ужасно състояние. Откраднах 1500 долара от наемателя си.

Какво да направя? Да кажа ли на човека да преосмисли всичко и да не бърза да промени нещо? Да му кажа ли, че догодина трябва да открадне само 1000 долара, а последващата само 500, а след три или четири години, той едва ли ще краде нещо. Разбира се, че няма да кажа това. Покаянието и вярата в Христос са моментен акт.”

КАКВО Е ОБРЪЩЕНИЕ?

Фактите сочат, че човешките трябва да се обърнат, новородят и да приемат нов живот. Както казва апостол Павел: *“И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, всичко стана ново!”* (2 Коринтяни 5:17).

Уникалността и славата на християнството дават съвършено нов живот на човека. Някои са водили много грешен живот и като гледат назад към изгубените години не желаят миналото си. Били са толкова зли, че трудно могат да простят това на себе си.

Какъв е отговорът за тях? Христос, защото чрез Него ще умрат към стария живот и ще станат изцяло нови създания! Някои правят огромна грешка като не мислят себе си за грешници, а подобно на фарисеите се смятат за праведни. Най-големият грях не е убийството, кражбата или прелюбодейството, а отричането от Христос като Спасител. Той прости на убиеца и на блудницата.

Но какво може да направи за тези, които считат Неговата пролята кръв за нещо маловажно? Както казва писателят на Евреите: *“Ако някой, който е престъпил закона на Мойсей, умира безпощадно при думата на двама или трима свидетели то колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи онзи, който е потъпкал Божия Син и е счел за просто нещо кръвта на завета, с която е бил осветен, и е оскърбил Духа на благодатта?”* (Евреи 10:28-29).

Хората погрешно схващат обръщението. Някои имат силно емоционално преживяване, когато са спасени и емоциите им играят роля в обръщението. Погрешно е, когато човек очаква неговото преживяване да бъде съвсем същото като на някой друг. Има един основен елемент необходим за всички обръщания - промяната на сърцето. Ако човекът е живял живота си според своята собствена воля, сега трябва да го предостави на Христос.

Някои обръщания стават в резултат на голяма криза. Може би личността е преживяла голяма загуба или разочарование и в час на нужда се обръща към Бог. Понякога, когато погине някой близък, се разбира празнотата на живота без Господ. Може да се появят обстоятелства, които водят до мощни и драматични обръщания. Такъв беше Павел, известен като противник на Евангелието, изведнъж той се промени и стана един от най-верните последователи на Христос. Истина е, че много от хората нямат такива драматични преживявания, но също са истински обърнати. Понякога тези личности се безпокоят, защото не са почувствали това, което другите са преживели. Причината е, че те са приели по-рано Исус в своя живот и не са навлезли толкова навътре в греха. Не трябва да се тревожат за това, защото не е придобивка да газят през утайките на греха, преди да дойдат при Христос.

Истинската промяна на сърцето е най-важният елемент в обръщението. Много от хората имат интелигентна вяра в Евангелието. Те се съгласяват с ума си, но обещанията им никога не са се задълбочили. Църквата се пълни с хора, които реално не са се обърнали, защото животът им не е бил фундаментално променен. Те никога не са преживяли реална любов към Христос и дълбока омраза към греха, нито пък са имали определено посвещение на живота си на Господ.

Какво наистина означава да вярваме в Христос? Има една история за известен въжеиграч, който прекосил Ниагарския водопад по въже. Тя е разказвана много пъти и илюстрира това, което искаме да кажем.

Когато бележитият изпълнител съобщил за дързостния си план, хората помислили, че е луд и много от тях му казали, че ще изгуби живота си в този опит. Но имало една възрастна жена, която заявила, че го познава и е сигурна, че може да премине безопасно. Той наистина успял. Следващото, което съобщил, било, че ще върви по въжето, като бута ръчна количка пред себе си. Още веднъж тълпата се усъмнила, но възрастната жена била уверена. “Вярвам, че може да го направи” - казала тя. И той отново успял. След това изпълнителят казал, че ще прекоси и трети път, но ще го направи с човек в количката. Не се изненадал, когато не могъл да намери нито един желаещ да изпълни тази роля. Накрая някой предложил, че възрастната жена, която толкова силно му вярвала, може да приеме предложението. Но за съжаление нищо на света не можело да я накара да влезе в количката, защото имала умствена вяра, а сърцето ѝ било празно. Старицата вярвала, че той ще може да премине безопасно с всеки друг в количката, но не и с нея. Подобно на възрастната жена много хора имат умствена, но не и сърдечна вяра в Христос. Те вярват, че Той може да спаси другите, но не и тях самите.

Дали обръщението е драматично или става тихо, крайният резултат ще бъде същият. Светогледът ще бъде обновен. Ще има промяна в чувствата и в начина на живот. Човек не си променя начина на живот, за да спечели спасението. По-точно начинът на живот се променя, защото намира служението на Христос за много по-привлекателно.

КАК СЕ СТАВА ХРИСТИЯНИН?

Видяхме значението на обръщението, без което не можем да бъдем истински християни. Въпросът е: “Как можем да се обърнем?”

Има една дума, която е ключ за отговора - **покаяние**. Това означава обръщане кръгом, отричане от греха и цялостно посвещение на живота си на Христос.

Покаянието никога не е било известно, защото се е намирало в остър конфликт с гордостта на човек. Виновността, която той има като грешник, не предполага да се чувства нито удобно, нито щастливо. Неговата позиция е подобна на подсъдим, който след разпита е признат за виновен. Единствената разлика е тази, че затворникът трябва да излежи своята присъда, а Бог е осигурил заместник за каещия се грешник, Един, Който ще плати наказанието му. Но първо, той трябва да осъзнае своята виновност и да не се отнася така леко към греха си. Това, че Христос е дал живота Си вместо неговия не е нещо, към което трябва да се отнася леко.

Двама приятели от младостта си се срещнали в съда. Единият от тях бил съдията, а другият - затворникът. Случаят бил проверен и подсъдимият се оказал виновен.

Съдията би ли се въздържал да отсъди правилно, заради тяхното приятелство преди години? Не, той трябвало да изпълни задължението си, защото това изисквал законът на страната. Съдията отсъдил присъдата, четиринадесет дни тежък труд или глоба от 50 долара. Осъденият му приятел нямал пари да плати глобата и го очаквал затвор. След като съдията обявил присъдата, веднага станал от пейката, хвърлил настрана папките си, стъпил долу, платил глобата на затворника и казал: “Джон, идваш ли с мен вкъщи за вечеря?”

Един ден няколко човека дошли при Исус и му казали за някои галилеяни, които били убити от Пилат. След като чул всичко, Господ ги попитал дали предполагат, че тези хора са били изключително големи грешници, за да страдат толкова. Той обърнал внимание и на други, които погинали от силоамската кула, която паднала върху тях.

Били ли са тези хора по-големи грешници от другите, за да им се случи това? Забележете отговора, който Исус им е дал: *“И Той в отговор им рече: Мислите ли, че тия галилеяни са били най-грешни от всичките галилеяни, понеже са пострадали така? Казвам ви: не; но ако не се покаете, всички така ще загинете”* (Лука 13:2-3).

Дали хората умират в резултат на нещастен случай, естествена смърт или поради престъпление, което са извършили, съдбата им е същата, ако не се покаят.

В цялата Библия се проповядва покаяние. Йоан Кръстител, *“гласът, викащ в пустинята”*, дойде, за да проповядва покаяние. Исус изпрати Своите ученици, като им заповяда да казват на хората, да се покаят. Петър проповядваше на Петдесетница, казвайки: *“Покайте се, и нека всеки от вас се кръсти... и ще приемете дара на Святия Дух”* (Деяния 2:38).

Покаяние - означава да съжаляваме за греховете си, дори нещо повече. Някои се разкайват за грешното си минало, но това не е достатъчно, за да променят пътищата си. Истинското покаяние е скръб за греха и обръщане от него.

Има разказ за един фермер, който се молел: *“Господи, аз съм грешник. Откраднах 47 бали със слама от фермера Грийн. Господи, смятай ги 50, защото утре ще взема останалите три.”* Някои съжаляват за греховете си, но не дотолкова, че да ги изоставят.

Петър извърши сериозен грях, когато се отрече от своя Господ, но се покая истински. Юда преживя огромно разкаяние за злото си дело, но не се покая.

Различните църкви се отнасят по-различен начин към грешниците. Някои очакват тези, които се обръщат, да прекарат дълго време пред пейката в покаяние. Други карат кандидатите да станат и да се молят. Методите, които се използват и в двата случая, не се различават много. Това, което има значение е: *“Дали личността наистина се е покаяла, или не и дали Господният Дух е достигнал дълбоко в сърцето?”* Сълзите на покаяние са добър знак за мощно, емоционално преживяване, което често е съпроводено с обръщение. Бирникът се биеше в гърдите си и казваше: *“Господи, бъди милостив към мен, грешника!”* Но важният въпрос е: *“Покаля ли се е истински? Мрази ли грехът, отвращава ли се и иска ли да се отърве завинаги от него?”*

Работата на Святия Дух е много важна за обръщението. Ето защо молитвата е толкова необходима! Без изобличителната сила на Святия Дух надареният говорител може да произведе само интелектуално съгласие с Евангелските истини, подобен ефект на този би постигнал всеки блестящ политически оратор. Боб Ингърсал, бележит атеист, можел да накара публиката да се смее и да плаче волево, но никога не е накарал някой да се покае.

Действието на Святия Дух върху Словото разчупва закоравелите сърца и кара хората да се видят такива, каквито са. И все пак убеждението не е достатъчно. Феликс трепереше, когато Павел проповядваше за праведността и за идващия съд, но убежденията му не бяха достатъчни, за да се обърне от греха. Вместо това той каза на Павел: *“И ще те повикам, когато намеря време”*. Това време за съжаление никога не дойде за Феликс. Подобно беше и с цар Агрипа, който каза на Павел: *“Още малко и ще ме убедии да стана християнин!”* (Деяния 26:28). Уви, историята ни разказва, че Агрипа никога не е бил напълно убеден в това.

Обръщението е нещо, което цялостно променя човешкия живот.

Били Грейъм в чудесната си книга *“Мир с Бога”*, направи едно удивително изказване за обикновените религиозни професии, което намираме днес в миналото на нашите църкви. Той казва: *“В Америка имаме стотици хора, чийто имена са в църковните списъци. Те ходят на църква, когато им е удобно. Дават парите си и подкрепят дейността ѝ. Ръкуват се със служителя след службата и му казват колко чудесна е била неговата*

проповед! Могат да говорят на езика на християните и да цитират забележително количество от Писанията, които са научили, но никога не са преживели истинското покаяние. Имат небрежно отношение към религията, обръщат се към Бог и се молят, само когато са на тясно. През останалото време не мислят много, много за това.”

Библията учи, че когато човек идва при Христос, в него става промяна, която се отразява във всичко, което прави.

Няма нито един стих от Писанието, който да посочва, че можеш да бъдеш християнин и да живееш живот, какъвто ти желаеш. Когато Христос влезе в човешкото сърце, изисква да бъде Господ и Управител. Той изисква пълно посвещение, контрол над интелектуалните процеси и над цялото тяло. Изисква твоите таланти и способности, цялата ти работа и труд да бъдат в Неговото име.

ВЯРАТА В ХРИСТОС - ПЪТ КЪМ СПАСЕНИЕ

Човек, който се е покаял е готов за спасение. Той е направил своята част и трябва да позволи на Бог да извърши останалото. Каещият се грешник не може да спаси сам себе си. Той изцяло трябва да се довери на факта, че Бог е завършил спасението за него на Голгота.

Какво означава фразата: “Завършената работа на Христос?” Това се отнася за Неговите думи, които Той изрече на кръста: “Свърши се!” В този момент планът за спасение беше напълно завършен. Нямахме нищо повече да се прави. Човек не може да го подобри, защото е невъзможно да направи себе си по-добър и сам, по-някакъв начин, да заслужи спасението си, което е завършено дело на изкупление на Голгота.

Приемането на Христос не трябва да бъде временен експеримент, а ясно решение, което има за цел пълно посвещение на Него. Както добрият войник е призван да служи на своята страна сред трудности и опасности, така и войнът на кръста трябва да върви напред и никога да не се обръща назад. Той е изгорил всички мостове зад себе си и се движи от цел, която нито бедите, нито превратностите на съдбата могат да променят. Неговата резолюция е, че каквото и да стане, докато е жив, ще следва Христос. Никога не трябва да казваме: “Ще се опитам да видя дали е това, за което се надявам”.

Когато човек допусне да влезе колебание в ума му, той се проваля и става лесна жертва на врага.

Вярата е това, което разграничава човека от звяра. Едно животно яде, пие, сношава се, но няма възможност да познава Бог. На него не му е дадено да има съзнание за своя Създател, това е дадено само на човека. Тъжно е, че някои хора са без вяра. Те ядат, пият, имат същите благословения на живота, но в сферата на вярата не се издигат повече от животните.

При едно изпращане на космонавти в орбита Никита Хрущов им казал с подигравателен тон да се оглеждат за Бог, защото има вероятност да Го видят. Разбира се, космонавтите не видели Бог. Подобно на тях и хората без вяра не могат да Го видят.

Спасението се вижда в обръщението на крадеца на кръста. Той наблюдаваше как Спасителят страда в агония и въпреки това показва неизмеримото си състрадание към човечеството, молейки се за враговете си. Тогава крадецът се убеди, че Исус беше Христос. Той смъмри своя приятел и заяви, че страдат справедливо за греховете си, а викацията между тях е невинен. След това каза: “Господи, спомни си за мен, когато дойдеш в царството Си.” Господ му отговори: “Истина, истина ти казвам, още днес ще

бъдеш в рая.” Толкова е просто! Ясно е, че умиращият крадец нямаше никаква заслуга, но Христос му обеща, че ще бъде с Него в рая, същия този ден. **Как е възможно това?** Заради завършеното дело на Голгота.

Изглежда, че някои хора нямат вяра. Но всъщност всички човеци са родени с известно количество вяра. Ние нямаше да живеем дори един ден, ако няхаме вяра. Хората без колебание влизат в огромен реактивен самолет, за да пътуват до определен град. В случай, че екипажът не вземе необходимите предпазни мерки, не съблюдава правилата за безопасност и не следва точно направлението на диспечера, всички пътници биха могли да изгубят живота си. Те са уверени, че екипажът е цялостно обучен в изкуството на навигаторство и ще ги заведе безопасно до предназначението им. Всички, без значение, светии или грешници имат вяра! Но някои нямат вяра в Бог.

Затова, когато казваме, че човек е изгубил вярата си, имаме предвид, че е изгубил вярата си в Бог. Някога човекът е имал тази вяра. Естествено е за децата да вярват. Исус каза: *“Истина ви казвам: ако не се обърнете и не станете като децицата, никак няма да влезете в небесното царство”* (Матей 18:3). Хората изгубват своята вяра, след като станат по-възрастни, когато се докоснат до съмненията и скептицизма, тогава в живота им влиза грехът.

Някои мислят, че трябва да разбират всичко за Бог преди да приемат спасението. Това е огромна глупост. Има много неща, които нашите ограничени умове не могат да разберат. Ние не можем да проумеем как Бог създаде света от нищо. Не можем да разберем как всякога Той е съществувал. И все пак, създанието показва, че има Създател. Времето показва, че има вечност.

Вярата в Бог е обикновено нещо. То е доверие в Неговата доброта и обещания, които няма да се отменят. Той направи толкова велика вселената, създаде ни и като Баща иска да Му се доверяваме.

КАКВО Е ВЯРА?

Един ден, малко момиченце попитало баща си, какво имал предвид проповедникът, когато говорил за вярата. Той й казал да чака за отговора. Веднъж, докато правел нещо в мазата, входът към която бил с капак на пода, детето го попитало: “Татко, мога ли да дойда долу при теб?”

“Да”- казал той. Момиченцето се запътило да слиза, но открило, че стълбата била преместена и казало:

“Не мога да сляза, защото няма стълба”.

“Скочи, аз ще те хвана” - казал баща й.

“Но, аз не мога да видя нищо” - отвърнало момиченцето.

“Аз мога да те видя - бил отговорът. - Скочи и ще те уловя, ръцете ми сега са широко отворени.”

Детето не се двоумило повече. То било сигурно, че баща му е готов да го хване, въпреки че не можело да го види. Скочило и безопасно се приземило в ръцете му. Така е и с вярата. Пътят изглежда тъмен и ние не можем да видим Бог. Но, Той е там, готов да ни приеме, когато отиваме при Него чрез вяра. Тогава чувстваме тези вечни ръце, които ни обгръщат и държат. Така е и когато отиваме при Христос. Ние вярваме, че Той направи чудото за спасение. И наистина това е чудо, защото става нещо реално. Ние преминаваме от смъртта в живота с ново естество.

“Старото премина и всичко стана ново!”

БОЖИЯТ ПРИЗИВ НА ЛЮБОВ

Най-силният стимул за човек да се обърне към Бог е Неговият чудесен призив на любов.

“Бог толкова възлюби света, че даде...”

Бог призовава грешника, защото го обича. Един пастор разказва за младеж, когото срещнал веднъж, докато пътувал с влак. Направило му впечатление, че младежът изглежда разтревожен и възбуден. След известно време пасторът се опитал да разговаря с него. Казал му, че желае да му помогне. Отначало младежът не разговарял с голяма охота, но в последствие взел решение в сърцето си да говори. Споделил, че е водил вятърничав живот и с поведението си е огорчил родителите си. Те с любов го увещавали да промени пътищата си, но той в яда си им казал, че ги напуска и никога няма да се прибере. Оставил ги сломени и натъжени. Няколко години по-късно, подобно на блудния син, вървял по своя собствен път и се задоволявал със светски удоволствия. Но като го налегнали зли дни, започнал да мисли за родителите си, към които се отнесъл толкова лошо. Отражението на миналите му заблуждения го карало да се упреква горчиво. В сърцето му се появило силно желание да се върне в дома си и да започне нов живот. Но точно тогава си спомнил как казал на родителите си, че никога няма да пристъпи прага им. Той бил изкушен да мисли, че заради лошото си поведение към тях, те никога няма да го приемат отново. Най-после се решил да им пише, да признае грешките си и да им предложи да се върне, ако те желаят. В писмото ги уведомил, че се прибира със същия влак, но си купил билет за по-далечна гара. Тъй като къщата им била близо до железопътната линия, той ги помолил да направят определен знак, който може да се види от минаващия влак. Знакът бил вързана носна кърпа на един клон от дървото, което растяло между къщата им и релсите. Ако знакът бил на дървото, младежът щял да разбере, че е желан, а ако липсвал щял да продължи.

Когато свършил своя разказ, вагоните вече приближавали града. Изведнъж младежът осъзнал, че след завоя ще види стария си дом. Обзет от вълнение, той казал на спътника си:

“О, господине, погледнете вместо мен. Аз просто не мога. Моля Ви, погледнете и ми кажете какво виждате!” Пасторът се взрял през прозореца на вагона и отвърнал:

“Младежо, виждам колибата, която описваше и една възрастна двойка, стояща на стъпалата, пазеща сянка на очите си и настойчиво гледаща насам.”

Младежът попитал: “О, господине, но виждате ли кърпа на дървото?” Проповедникът отвърнал: “Бързо сине, погледни сам! Има не само една кърпа на дървото, но има кърпа вързана на всеки клон!”

Бог е използвал всяко възможно средство, за да открие на човеците Своята любов към тях. На всеки клон на дървото на живота има кърпа, която да се вее.

“Който желае нека дойде и вземе безплатно от водите на живота!”

КАК ДА ЖИВЕЕМ ЗА ХРИСТОС?

“Какво следва след като приемем Христос?” Точно както едно бебе трябва да се научи да върви в заобикалящия го свят, така и бебето в Христос трябва да се научи да върви

духовно. Това са някои неща, които са важни за новоповярвали, които сега започват християнския си живот.

Първо, намерете църква в добро духовно състояние.

Христос каза на учениците си: *“На тая канара ще построя Моята църква; и портите на ада няма да ѝ надделеят”* (Матей 16:18). Той образува църквата, а вярващите са нейните членове. На практика означава, че християните ще посещават местната църква. Добре е да се слушат религиозни програми по радиото и телевизията дотолкова, доколкото това не заема мястото на посещаване на дома Господен. Някои се местят от църква в църква. Това не е добро. Важно е човек да намери църквата, където ще има най-добра възможност за духовен растеж и най-добър шанс да бъде благословение за другите. Християнинът ходи на църква не само, за да получава, но и за да влага в нея.

Второ, започнете редовен молитвен живот. Нито един християнин не може да порасне духовно, ако не е човек на молитвата. Бог е Този, Който отговаря на молитвите ни, това е една от най-големите радости на християнския живот. Молитвата не трябва да е от време на време. Човек трябва да има определено време, в което да се моли ежедневно. Живот без молитва е като живот без сила. Ранната църква имаше свой молитвен час: *“Един ден, когато Петър и Йоан отиваха в храма в деветия час, часът на молитвата”* (Деяния 3:1). Самият Христос отдаваше много време за молитва. Отначало може да изглежда, че молитвите ви са слаби, но като продължавате, ще откриете, че можете да се молите все по-ефективно и по-ефективно. Дори ще очаквате времето за молитва с радост и наслаждение.

Трето, четете редовно Библията си. Исус каза: *“Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста”* (Матей 4:4). Точно, както физическото ви тяло се нуждае от храна, така и душата ви трябва да се храни. Ние растем духовно чрез четене на Божието слово. Може би е най-добре да започнем да четем Евангелията и Деяния на Апостолите. След това Битие и Изход, а накрая остават да се прочетат историческите книги и псалмите. Първият път няма да разберете всичко, което четете от Библията, но не се обезсърчавайте. Като продължавате да четете интересът ви ще расте, така Библията ще стане източник на благословение и назидание за вас.

Четвърто, свидетелствайте за Христос. Използвайте мъдрост при даване на вашето свидетелство. Нека светът да разбере къде стоите. Христос каза: *“И тъй, всеки, който изповяда Мен пред човеците, ще го изповядам и аз пред Моя Отец, който е на небесата”* (Матей 10:32). Никога не забравяйте, че сте свидетели чрез живота, който водите, а също и чрез думите, които говорите. Забележителна е силата, която има свидетелството на млад християнин върху грешниците.

Водното кръщение е вид свидетелство. То не само свидетелства за смъртта ни с Христос, но е и публично признание на вярата ни.

“Който повярва и се кръсти, ще бъде спасен; а който не повярва, ще бъде осъден” (Марк 16:16).

Водното кръщение е вашето свидетелство, че принадлежите към Христос. Няма по-голяма радост от тази да печелите души за Него. Писанието казва: *“Разумните ще сияят*

със светлостта на простора, и ония, които обръщат мнозина в правда като звездите до вечни векове” (Данаил 12:3).

Пето, бъдете истински християни. Християнският живот е нещо повече от професия, той е притежание. Много от хората мислят, че истинската религия ни дава правилна теология. Въпреки че е възможно да вярваме в правилна доктрина, ако имаме само студена теология в главите си, това не е достатъчно. Необходимо е да имаме Исус в сърцата си, за да обичаме Бог с цялото си сърце, душа и ум, дори да отидем по-далеч и да обичаме ближния си, както себе си. Христос каза: *“По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си”* (Йоан 13:35).

Не е намерено по-добро златно правило от това: *“Каквото искате другите да правят на вас, това правете и вие на тях”*.

Шесто, подкрепяйте Евангелието. Когато Яков получи видение на Ветил, той се обрече да плаща десятъка си на Господ: *“Тогавя Яков се обрече и каза: Ако бъде Бог с мен и ме опази в това пътуване, по което отивам, и ми даде хляб да ям и дрехи да се облека, така щото да се завърна с мир в бащиния си дом, тогава Господ ще бъде мой Бог и тоя камък, който изправих за стълб, ще бъде Божий дом; и от всичко, що ми дадеш, ще дам десятък на Теб”* (Битие 28:20-22). Специално обещание е дадено на Божиите люде, които редовно плащат десятъка си: *“Донесете всички десятъци във влагалището, за да има храна в дома Ми и опитвайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори да изляе благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него”* (Малахия 3:10). Някой е дал и така сте чули Евангелието. Вие също имате дълг към другите, а всички ние имаме дълг към езичниците. Исус каза: *“И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по целия свят за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът”* (Матей 24:14). Всички трябва да бъдем мисионерски християни.

Седмо, бъдете отделени християни. Нямаме предвид да бъдем ексцентрични и странни. Някои хора мислят, че е религиозно да изглеждаш наскърбен и тъжен. Истинският християнин трябва да е лъчезарен и весел. Божият план не е Неговите хора да са опечалени и меланхолични. Сам Исус каза: *“Не бъдете като лицемерите с тъжно изражение”*.

Християните ще имат изпитания и понякога те може да са много жестоки. Има истински дявол, който се противопоставя и спира Божиите деца, но с вяра можете да победите и да живеете над атаките му. Не се водете от чувствата, защото те се менят, но от Божието слово, което не се променя никога! Помолете Бог да ви изпълни с Неговия дух. Понякога само чрез силата Му можем да живеем победоносен християнски живот. След като вземете великото решение, никога не се обръщайте назад и устоявайте. Има истина и радост в служението на Христос в този живот, а в бъдещият свят ще наследите вечен живот.

ПРИЕТЕТЕ ХРИСТОС СЕГА

Приели ли сте Христос? Много от хората възнамеряват да се спасят рано или късно, но отлагат дотогава, докато стане твърде късно. Направете това, което бихте желали да сте

направили преди последния си дъх. Днес може да е последната ви възможност. Приемете Христос сега!

Млад алпинист от север събрал яйца от морска птица. Той се спуснал с въже по отвесния склон на пропаст до издатината на скалата далече долу. Докато стоял на издатината въжето се изплъзнало и залюляло далеч над пропастта. После люлеейки се, се върнало отново към него. Сторило му се, че сега е най-близо от всякога, а това съвсем не било така. Какво можело да се направи? Въжето бавно се приближавало. Алпинистът знаел, че ако изгуби този шанс, следващият щял да бъде по-малък. Той събрал всичката си сила, скочил и се хванал за въжето. Почти изгубил съзнание на издатината, докато се привързвал по-здраво, за да се изтегли нагоре.

Днес Христос е близо до теб. Може би е бил по-близо преди, но сега е най-близо отколкото, когато и да било. Ще го приемеш ли сега?

Ако се молиш, тази молитва ще ти помогне да приемеш Исус в твоята душа и живот:

“Небесни Отче, благодаря Ти за жертвата на Твоя Син Исус Христос, който умря вместо мен. Благодаря Ти за вечния живот, който Си ми обещал, ако Ти се доверявам. Съжалявам за греховете, които съм извършил. Покаявам се и смирено Те моля да ме очистиши от всяко зло и да ми простиши. Моля Твоят Син - Исус Христос да дойде в моя живот сега и да ме изпълни с присъствието Си. Чрез кръвта на Исус вземам власт над влиянието на Сатана в моя живот. Искам да съм готов за връщането на Христос. Помогни ми да казвам на другите за Твоята любов и спасение, за да могат всички, които желаят, да отбъгнат злото, което Сатана има за тях. Моля те за Твоята воля в живота ми, не моята, защото Ти, Отче, знаеш, какво е най-добро за мен. Покланям Ти се и Те славя! О, Господи! Искам да Те познавам по-добре всеки ден, защото да Те познавам, е да Те обичам. Амин!”